

Arrest

nr. 211 114 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. STASSEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen toe op het Belgische grondgebied op 5 september 2015 en dienden op 7 september 2015 asielaanvragen in.

1.2. Op 22 december 2017 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan op 27 december 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en een soennitische moslim geboren in Nasirya in de provincie Di Qhar. Sinds 1994 woonde u in Safwan in de provincie Basra. U werkte er sinds 2003 bij de politie. U bent gehuwd met A.(...)-M.(...) A.(...) S.(...) K.(...) (O.V. (...)), een sjiiitische moslima met wie u drie kinderen kreeg; M.(...), S.(...), en Z.(...). Op 06/10/2013 had u 's avonds dienst. U en uw collega's hielden een auto tegen met twee personen in. Jullie ontdekten 2 wapens waarvan één met een geluidsdemper. Jullie brachten de twee personen naar het politiebureau. De officier M.(...) vroeg u en uw collega's om een proces verbaal op te stellen. Er waren veel mensen in het politiebureau. Een gewapende man vergezeld met twee bewakers sprak u aan. Hij vroeg u of u deze twee mannen had opgepakt hetgeen u beaamde. Hij zei u dat u moest zeker zijn wat u gezien had en dat u geen wapen met een geluidsdemper had gevonden. U had hierna twee dagen verlof. Op de tweede dag van uw verlof kreeg u thuis het bezoek van twee mannen die zich voorstelden als F.(...) en B.(...). Ze zeiden dat u hun zoon had opgepakt en dat alles afhing van uw verklaringen, dat u niet mocht zeggen dat u een geluidsdemper had gevonden. U weigerde en ze zeiden dat u verantwoordelijk als u iets zou overkomen. Op 09/10/2013 ging u terug werken en diende u te getuigen op de rechtbank over het voorval. U zei dat u twee wapens en een geluidsdemper had gevonden waarna u mocht vertrekken. Het feit dat er een geluidsdemper was gevonden had tot gevolg dat de bezitter ervan kon vervolgd worden voor georganiseerde misdaad hetgeen heel zwaar wordt bestraft. Op 12/10/2013 was u 's avonds thuis met uw gezin toen uw huis werd beschoten. Uw 3-jarige zoon O.(...) werd geraakt in de borst en stierf. U werd geraakt in uw been. U werd naar het hospitaal in Basra gebracht waar u een operatie onderging. Uw zoon werd de dag nadien begraven. Na twee dagen verliet u op eigen verantwoordelijkheid het hospitaal omdat u schrik had. U trok in bij uw tante in. Uw vrouw en twee kinderen verbleven bij uw schoonouders. Jullie besloten het land te verlaten en u regelde hiertoe identiteitsdocumenten voor uw gezin. Na twee maanden ging u samen met uw gezin onderduiken bij een vriend in al Zubayr in de provincie Basra waar u kon werken op diens boerderij. U vernam er een aanval was uitgevoerd op uw ouderlijk huis waarbij twee broers van u, O.(...) en W.(...), omkwamen. Op 22/07/2015 kwam de politie langs op zoek naar u. Ze doorzochten het huis en uw vrouw zei dat u er niet was. De politie zei dat u gezocht werd omdat u de politie op illegale wijze had verlaten. De volgende dag ging u naar een reisbureau om vliegtickets te kopen. Op 25/07/2015 reisde u samen met uw gezin legaal met het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul. Van daar reisden jullie naar Griekenland en via de Balkanroute kwamen jullie op in België aan waar u op 07/09/2015 samen met uw vrouw jullie asielaanvraag indienden. Jullie zijn in het bezit van de volgende documenten: meerdere documenten en foto's betreffende uw werk bij de politie, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en kinderen, uw nationaliteitsbewijs en deze van uw vrouw en kinderen, jullie rantsoenkaart, een Belgisch doktersattest, de overlijdensakte van uw zoon O.(...), een brief dd. 21/08/2016 van uw stam al Saduun waaruit blijkt dat u en uw broer uit de stam zijn gezet, een attest dd. 02/03/2014 dat uw vader is ontheemd uit al-Nasirya en zijn twee zonen zijn gedood, een arrestatiebevel op uw naam, en een vonnis op uw naam waaruit blijkt dat u bij verstek tot 5 jaar gevangenisstraf bent veroordeeld. In Servië was u uw broer Z.(...) I.(...) S.(...) A.(...)-S.(...) (O.V. (...)) tegen gekomen die ook op 07/09/2015 zijn asielprocedure startte in België. Uit het administratief dossier van uw broer werden kopies van de twee overlijdensaktes van O.(...) en W.(...) aan uw dossier toegevoegd.

B. Motivering

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 24 augustus 2017; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Karbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet. Troepenverplaatsingen van het Iraakse leger en de veiligheidsdiensten naar het front met IS creëerden een tekort aan leger- en politiepersoneel in Zuid-Irak. In de loop van 2015 leidde dit tot een toename van het crimineel en tribaal geweld. Tegelijkertijd nam de invloed van sjiiitische milities, die soms controleposten bemannen, toe. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het

Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 06/10/2013 tijdens uw werk als politieman twee gewapende sjiitische militieleden oppakte waarna u onder druk werd gezet om uw getuigenis te veranderen hetgeen u weigerde. Hierna werd op 12/10/2013 uw huis beschoten waarbij uw zoon O.(...) om het leven kwam. Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen werden er echter tegenstrijdigheden, incoherenties, en onwetendheden vastgesteld waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen hieromtrent.

Zo verklaart u (CGVS IV p. 3-4; CGVS I p. 12) dat toen u op 06/10/2013 de twee mannen in hun wagen tegenhield u hun identiteitskaart controleerde, dat u later op het politiebureau een proces-verbaal opstelde, en dat u twee dagen later uw getuigenis aflegde voor de rechtbank. Merkwaardig genoeg blijkt uit uw verklaringen dat u toen hun namen niet kende. U stelt immers (CGVS IV p. 4) dat u pas de naam kent van één van de arrestanten, nl. de persoon met de geluidsdemper, nadat u via uw oom op 21/08/2016 (zie CGVS III p. 3) vernam dat de twee stammen waren bijeengekomen omdat de persoon die u had gearresteerd tot levenslang was veroordeeld en de familie daartoe een document had gekregen waarin zijn naam stond vermeld. Gelet op het feit dat u deze persoon arresteerde, een proces-verbaal tegen hem opstelde, én tegen hem getuigde op een rechtbank, kan logischerwijze verwacht worden dat u reeds eerder weet zou hebben gehad van zijn naam.

Nog wat deze arrestatie betreft van de twee militieleden verklaart u (CGVS IV p. 3) dat u een wapen met geluidsdemper vond in het kastje in de dashboard en dat de chauffeur een wapen op zijn rechterzijde ter hoogte van de heup droeg, hetgeen u ook uitbeeldde. Bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) geeft u inderdaad aan dat u het wapen met de geluidsdemper vond in het kastje in de dashboard maar stelde u echter daarentegen verder dat u het tweede wapen onder de zetel van de chauffeur vond. Ook deze tegenstrijdigheid raakt de kern van uw asielrelaas.

Verder verklaart u (CGVS IV p. 5) dat buiten de gewapende man met zijn twee bewakers die u opzocht in het politiebureau en de twee oude mannen die u thuis opzochten, niemand anders u vroeg om uw getuigenis omtrent de arrestatie van de twee sjiitische militieleden te wijzigen, m.n. dat ze geen geluidsdemper bij hadden. Bij de DVZ had u eerder gemeld (Vragenlijst pt. 3.5) dat toen u twee dagen na de arrestatie van de twee militieleden naar uw werk ging de luitenant M.(...) die de onderzoekofficier was u ook zei dat die geluidsdemper inderdaad maar een gewoon stuk ijzer was en dus niet bij het wapen behoorde, waarna u hem zei dat het wel een geluidsdemper was en u hierover getuigde voor de rechter. Bij confrontatie stelt u (CGVS IV p. 13) dat de onderzoekofficier dit indirect deed, dat hij u zei om het eerst proberen zeker te zijn m.b.t. de geluidsdemper. Bij verdere bevraging stelt u dat de onderzoekofficier liever niet had dat u zei dat het een geluidsdemper was en dat hij misschien onder druk was gezet door de stammen of milities, of dat hij bang was dat hij door hen onder druk zou worden gezet. Deze motivering weet niet te overtuigen. Uit uw aanvankelijke verklaringen voor het CGVS (CGVS IV p. 2-3) blijkt immers dat de onderzoekofficier M.(...) u de dag van de arrestatie in het politiebureau zei dat u uw verklaring moest afgeven over wat u had gezien en gevonden, en dat u dit deed en geen probleem was, waarna hij zei dat ze dan voor kon geleid worden bij de rechter. Toen u twee dagen later terug ging werken zei dezelfde onderzoekofficier u dat je verwacht werd in de rechtbank om over de arrestatie uw verklaring af te leggen. Nergens uit deze door u spontaan afgelegde verklaringen blijkt dat u toen door deze onderzoekofficier werd gevraagd om na te denken over uw getuigenis voor de rechter of te stellen dat de geluidsdemper een gewoon stuk ijzer was. Ook toen u deze vraag uitdrukkelijk werd gesteld (CGVS IV p. 5), m.n. "Behalve die gewapende man in het politiebureau en die 2 oude mannen bij u thuis waren er nog anderen die zeiden leg die getuigenis niet af, zeg dat je geen demper hebt gezien?" antwoordde u: "nee, totaal niet". Overigens stelt u (CGVS IV p. 3) wat betreft het bezoek van de twee oude mannen bij u thuis dat ze u toen ook op een indirecte manier bedreigden. Redelijkerwijze kan aldus verwacht worden dat indien u ook door de onderzoekofficier op deze indirecte manier op uw arrestatie werd aangesproken u hiervan melding zou maken. Voorts blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS (CGVS IV p. 13) dat u de dag van de arrestatie van deze twee mannen op deze indirecte manier door de onderzoekofficier onder druk werd gezet, terwijl uit de door u ingevulde vragenlijst duidelijk blijkt dat u twee dagen na hun arrestatie door de onderzoekofficier hierop werd aangesproken. Dergelijke manifeste tegenstrijdigheden omtrent door wie en wanneer u onder druk werd gezet om uw getuigenis na de aanhouding van deze twee gewapende sjiitische militieleden aan te passen betreft aldus de kern van uw asielrelaas en ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op deze vaststellingen kan er bezwaarlijk nog geloof gehecht worden aan uw beweringen omtrent de arrestatie van deze twee mannen. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u in de nasleep hiervan zou gekend hebben, m.n. de aanslag op uw huis waarna jullie gingen onderduiken, hetgeen verdere bevestiging vindt in de volgende opmerkingen die nog kunnen gemaakt worden.

Zo verbleef u na de aanval op uw huis van 12/10/2013 bij uw tante in Said Tihil terwijl uw vrouw bij haar ouders woonde. Na ongeveer twee maanden ging u samen met uw vrouw op de boerderij van uw vriend Mohammed wonen. U verklaart (CGVS IV p. 8-9) dat uw vrouw met de kinderen in een taxi naar het huis van uw tante kwam, dat zij er bleef overnachten waarna jullie de volgende dag samen naar de boerderij werden gebracht door Mohammed. Uw vrouw (CGVS IV vrouw p. 3) kon zich niet herinneren of zij toen met de kinderen is blijven overnachten bij uw tante of dat jullie dezelfde dag nog zijn doorgereisd naar de boerderij. Uw vrouw stelt dat ze 's ochtends vertrokken is en in de middag bij uw tante aankwam, en denkt dat jullie dezelfde dag nog zijn vertrokken naar de boerderij. Zij voegt toe dat het reeds lang geleden is, nl. 4 jaar, en dat het niet goed ging met haar na het incident, i.e. de beschieting van het huis. Er kan begrip worden opgebracht voor de eventuele moeilijkheden die uw vrouw toen zou gekend hebben. Gelet echter op de specifieke aard van dit element van jullie relaas, m.n. uw vrouw trok met de kinderen naar uw onderduikadres bij uw tante waarna jullie naar de door Mohammed aangeboden schuilplaats gingen, kan verwacht worden dat jullie hieromtrent gelijklopende verklaringen zouden afleggen en uw vrouw met meer zekerheid zou kunnen aangeven wanneer jullie naar de boerderij trokken. Uw vrouw stelde ook niet te weten wie jullie naar de boerderij bracht terwijl u verklaart dat jullie er heen werden gevoerd door uw vriend Mohammed in wiens boerderij jullie hierna twee jaar hebben verbleven. Ook hier kan verwacht worden dat jullie hieromtrent meer coherente verklaringen zouden afleggen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen (CGVS IV p. 8 & 14) dat toen u bij uw tante verbleef u en uw vrouw de identiteitsdocumenten regelden voor het gezin opdat jullie Irak konden verlaten. U verklaart dat jullie niet eerder het land konden verlaten omdat jullie niet wisten waarheen jullie konden gaan, dat u nooit in het buitenland was geweest. Verder stelde u (CGVS I p. 13) dat u zich niet elders in Irak kon vestigen omdat u landelijk gezocht wordt door de overheid en in gevaar bent door de milities. Nadat de politie op 22/07/2015 op de boerderij was langsgekomen op zoek naar u, vertrok u ongeveer een uur later naar Nasirya waar u zich informeerde in een reisbureau en de volgende dag met het vliegtuig kon vertrekken naar Turkije. Aldus blijkt uit uw verklaringen dat u in heel korte tijd geregeld kreeg dat u het land kon verlaten zodat niet kan begrepen worden waarom u er de voorkeur aan gaf om nog bijna 2 jaar op een onderduikadres in uw land te blijven, hetgeen een onzekere en potentieel gevaarlijke onderneming was. Bij confrontatie stelt u dat u er geen verstand van had en niet wist waarheen u moest gaan. Gevraagd waarom u reeds niet eerder bv. telefonisch een reisbureau had gecontacteerd, stelt u dit niet te weten dat u er geen ervaring mee had en er geen internet had. Deze uitleg is ontoereikend. Net omdat u stelt dat u hiermee geen ervaring had en u in een precarie situatie verkeerde kan er verwacht worden dat u zich reeds voordien zou geïnformeerd hebben hoe u met uw gezin het land kon verlaten. Bij verdere confrontatie stelt u (CGVS IV p. 15-16) dat u zich niet geïnformeerd heeft maar dat u op 22/07/2015 uit uzelf naar het reisbureau ging om er vliegtuigtickets te kopen en dat dit toch logisch is. Deze verklaring staat dan ook in schril contrast met uw eerdere beweringen dat u er geen verstand van had en niet wist wat te doen. Dergelijke volatiele en incoherente verklaringen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van jullie relaas. Uw advocate merkte hieromtrent op dat jullie misschien ondergedoken leefden maar toch leefden en dat toen de politie kwam dit niet meer mogelijk was, en dat dit het moment was om de moed te nemen en het land te verlaten. Er moet echter worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat jullie reeds eind 2013 de intentie hadden om het land te verlaten terwijl u er de voorkeur aan gaf om bijna 2 jaar ondergedoken in Irak te blijven in de onwetendheid hoe u het land kon verlaten, en dat niet begrepen kan worden dat u zich niet informeerde hoe u kon vertrekken terwijl uit uw daden blijkt dat u op eenvoudige wijze het land kon verlaten. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u nog legaal hebt kunnen reizen. U verklaart immers (CGVS IV p. 2) dat u in Bagdad op legale wijze met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Turkije nam. Het is echter weinig waarschijnlijk, dat u, indien u de politie werkelijk op een onwettige manier zou hebben verlaten, het risico zou nemen op deze manier te reizen en als deserteur tegen gehouden te worden op de luchthaven van Bagdad. De vaststelling dat u nog dermate lang in Irak bleef terwijl uit uw relaas blijkt dat u binnen één dag de reis naar het buitenland had geboekt, en de vaststelling dat u op legale wijze met uw paspoort Irak heeft verlaten terwijl u stelt dat u door de overheid landelijk werd gezocht, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging in uw land van herkomst door milities en omwille van uw desertie bij de politie.

Verder haalt u aan dat u bij terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis zal opgesloten worden. U verklaart hieromtrent (CGVS III p. 3-4; CGVS IV p. 5-6) dat u in juni 2016 bij verstek tot 5 jaar gevangenisstraf bent veroordeeld en legt een vonnis hiervan voor. Er moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code (Number 14 for the year 2008) die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot

ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. Uit dezelfde informatie blijkt dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, kiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U werd immers met de hierboven aangehaalde informatie geconfronteerd waarop u verklaart (CGVS II p. 9; CGVS IV p. 6) dat deze wetgeving misschien dateert van 2005-2006 maar dat de situatie ondertussen veranderd is en het nu zeker niet zo is. Er moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en uit het vonnis blijkt dat u veroordeeld bent o.b.v. een wet die zoals gezegd in februari 2008 in voege trad en dus niet dateert van de periode ervoor. Voorts baseert het CGVS de hierboven gemaakte analyse wat betreft ongewettigde afwezigheid bij de politie op informatie die door diens researchdienst Cedoca anno 2015 werd bijeen verzameld uit verschillende rapporten en bij verschillende bronnen. Uw stelling dat de situatie na 2007 veranderde, is aldus een louter blote bewering die absoluut geen weerslag vindt in de voorhanden zijnde objectieve informatie. Meer nog, uit het vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot deze gevangenisstraf o.b.v. artikel 147 van de strafwet nummer 14 van het jaar 2008. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat deze strafwet 54 artikels bevat en er aldus helemaal geen artikel 147 bestaat. Op basis van deze vaststelling dat de inhoud van het vonnis dermate niet overeenstemt met de beschikbare specifieke informatie over uw land van herkomst, kan niet anders dan besloten worden dat dit een vals stuk betreft. In dit kader dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

De vaststelling dat u een vals document voorlegt, tast ook de bewijskracht van de andere door u neergelegde documenten aan, m.n. de overlijdensakte van uw zoon O.(...) en uw broers O.(...) en W.(...), het attest dd. 02/03/2014 dat uw vader is ontheemd uit al-Nasirya en zijn twee zonen zijn gedood, het arrestatiebevel, en de brief dd. 21/08/2016 van uw stam al Saduun waaruit blijkt dat u en uw broer uit de stam zijn gezet. Bovendien moet worden vastgesteld dat het vonnis, het arrestatiebevel, en de overlijdensaktes van uw twee broers, geen originele documenten zijn maar een foto van deze stukken betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. In het licht van deze vaststellingen en rekening houdend met uw verklaringen die manifest bedrieglijk werden bevonden, hebben deze attesten onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen.

Wat betreft de aanval op uw ouderlijk huis waarbij uw twee broers, O.(...) en W.(...), omkwamen verklaart u (CGVS II p. 4) dat u niet veel kan vertellen omtrent de omstandigheden hiervan omdat u toen niet aanwezig was en de relatie met uw familie niet goed is maar dat u aan uw broer Z.(...), die hierbij wel aanwezig was, vragen heeft gesteld en dat hij zei dat ze door sektarisch geweld waren omgekomen. Uit de verklaringen van uw broer Z.(...) (zie de kopies hiervan toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat jullie vader bedreigd werd omdat jullie soennitische moslims zijn en dat het ouderlijk huis op 11/10/2013 werd aangevallen waarbij uw twee broer omkwamen. Er moet worden opgemerkt dat er na een vergelijking van de opeenvolgende verklaringen van uw broer Z.(...) I.(...) A.(...)-S.(...) (O.V. (...)) tegenstrijdigheden en incoherenties werden vastgesteld waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweringen hieromtrent. Bijgevolg kan ook wat u betreft omwille van deze aangehaalde voorvallen niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de weigeringsbeslissing bij uw broer hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De overige door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en uw twee kinderen die in België verblijven, uw nationaliteitsbewijs en deze van uw vrouw en uw twee kinderen die in België verblijven, en jullie rantsoenkaart, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het

Belgisch doktersattest stelt dat uw littekens heeft op uw arm en hoofd ten gevolge van scherven en dat u pijn heeft aan uw linkerknie veroorzaakt door een kogel. Uit dit attest blijkt dat de beschrijving van de omstandigheden waarin u deze letsels opliep louter gebaseerd zijn op uw verklaringen en aldus geen objectief bewijs vormt van wat u zou hebben meegemaakt.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het CGVS niet in twijfel trekt dat u werkzaam was in Basra als politieagent (zie ook de meerdere documenten en foto's die u hieromtrent voorlegt). Aangaande de vrees voor vervolging omwille van uw profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Basra een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonbaar is en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Basra plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in

2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiïsche doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wasset, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Basra onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Basra militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in provincie Basra niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit provincie Basra niet naar provincie Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer Z.(...) I. S. A.-S. (O.V. 8.118.537) werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en een sjiitische moslima afkomstig uit de Safwan. U bent gehuwd met A.(...) S.(...) A.(...) I.(...) S.(...) (O.V. 8.118.528), een soennitische moslim met wie u drie kinderen kreeg; M.(...), S.(...), en Z.(...). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"(...)"

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man A.(...) S.(...) A.(...) I.(...) S.(...) (O.V. (...)). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste 'middel' betreffende de hoedanigheid van vluchteling menen verzoekers dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling. Verzoekers wensen een aantal elementen recht te zetten, zo stellen zij.

Ingevolge de opmerking van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker de naam van de persoon die hij had gearresteerd niet kende, wijzen verzoekers erop dat hij een routinecontrole uitvoerde en het één van zijn collega's was die de identiteitsdocumenten heeft nagekeken. Eerste verzoeker stelt ook dat hijzelf het proces-verbaal niet had opgesteld en op de rechtbank niet over deze persoon had getuigd, maar wel over de vastgestelde feiten. Verzoekers verduidelijken dat eerste verzoeker slechts kennis kreeg van de naam nadat zijn oom hem hierover inlichtte.

Aangaande de plaats waar het wapen werd gevonden, preciseert verzoeker dat hij het wapen met de geluiddemper had gevonden in het handschoenkastje en dat het tweede wapen door de chauffeur werd gedragen. Eerste verzoeker ontkent dat hij ooit zou hebben verklaard dat hij het tweede wapen onder de stoel had gevonden.

Vervolgens stellen verzoekers dat eerste verzoeker nooit een vraag heeft gekregen van officier M. om zijn versie van het verhaal te wijzigen of bij te werken, maar hij kreeg wel de indruk dat officier M. onder druk zou kunnen worden gezet.

Volgens verzoekers is het al te makkelijk om de beweringen over de arrestatie van de twee mannen als ongeloofwaardig af te doen. Het loutere feit dat tweede verzoekster zich niet meer kon herinneren of zij nu één nacht bij haar tante had geslapen of onmiddellijk was doorgereisd, weegt niet door omdat zij een week eerder op traumatische wijze haar zoontje verloren had tijdens een aanval met geweren, waarbij ook haar man gewond raakte. Zij verliet ook haar ouders voor een onbekende bestemming, zo opperen

verzoekers, waardoor eenieder, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zich deze details niet meer zou kunnen herinneren.

Het is niet abnormaal, zo stellen verzoekers, dat zij gedurende twee jaar ondergedoken hebben geleefd in een tijdperk waarin IS in opmars was. Het gegeven dat de politiediensten eerste verzoeker op het spoor waren gekomen, was volgens verzoekers de trigger om Irak te verlaten.

Verzoekers brengen in herinnering dat eerste verzoeker door de milities zodanig onder druk werd gezet dat hij genooddaakt werd onder te duiken. De overheid kon hem geen bescherming verlenen tegen de milities, zo menen zij, omdat hun zoon bij een aanval werd gedood. Verzoekers stellen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het profiel van eerste verzoeker als politieagent.

Verzoekers benadrukken dat eerste verzoeker een duidelijke beschrijving heeft gegeven van de feiten die aanleiding gaven tot de aanval op hun huis om de nodige documenten te verkrijgen, waarbij zij verwijzen naar het vonnis van juni 2016. Volgens verzoekers werd eerste verzoeker gezocht door de politiediensten en later veroordeeld wegens desertie.

Verzoekers stellen dat de informatie van de verwerende partij betreffende de uitvoering van strafrechtelijke veroordelingen met een korrel zout moet worden genomen omdat de doodstraf werd heringevoerd en niet nalaat om executies uit te voeren en omdat het strafrechtelijk systeem niet aan de internationale normen voldoet.

In een tweede 'middel' betreffende de subsidiaire bescherming stellen verzoekers dat de veiligheidssituatie in Irak bijzonder precair is, waardoor er een risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ter staving voegen verzoekers het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken toe, waarin reizen naar Irak ten stelligste worden afgeraden en zelfs de zuidelijke provincies als erg onstabiel worden omschreven. Er wordt gesteld dat er in het hele land een risico op ontvoering bestaat en dat misdaadbendes actief zijn. Verzoekers verwijzen ook naar een rapport van *Human Rights Watch* van januari 2017, waarin gewag wordt gemaakt van misdaden tegen de mensheid en blootstelling van kinderen aan uitbuiting, letsels en seksuele vergripen en van onvoldoende medische hulp, uitrusting en voedsel om kinderen gezond te laten opgroeien. Verzoekers besluiten dat ze geen vestigingsalternatief hebben in Irak.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers het reisadvies toe van de FOD Buitenlandse Zaken en een uittreksel uit het rapport van *Human Rights Watch* van januari 2017 (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

2.2.2. De commissaris-generaal voegde als bijlage bij zijn nota met opmerkingen van 19 februari 2018 de 'COI Focus Irak' toe van 14 december 2017 betreffende "*Politie – desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing*".

2.2.3. Middels een aanvullende nota van 15 juni 2018 voegde de commissaris-generaal de 'COI Focus Irak' toe van 28 februari 2018 betreffende de veiligheidssituatie in zuid-Irak.

2.2.4. Ter terechtzitting leggen verzoekers tenslotte een aanvullende nota neer waarbij zij nieuwe stukken toevoegen, met name een verstekvonnis betreffende eerste verzoeker van 8 april 2018 met vertaling, een uittreksel uit een plaatselijke krant waarin het vonnis werd gepubliceerd en krantenartikels over het geweld (Aanvullende nota verzoekers, stukken 1-4).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt verwezen naar de beslissing in hoofde van haar echtgenoot aangezien zij zich integraal baseert op de asielmotieven die door haar echtgenoot werden ingeroepen. In de beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, wordt in de eerste plaats op basis van de landeninformatie gesteld dat er in zuid-Irak geen sprake is van een systematische vervolging van soennieten, zodat eerste verzoeker zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen.

De commissaris-generaal wijst erop dat eerste verzoeker verklaarde dat hij als politieman twee gewapende sjiiitische militieleden oppakte waarna hij onder druk werd gezet om zijn getuigenis te veranderen, hetgeen hij weigerde. Hierna werd op 12 oktober 2013 het huis van verzoekers beschoten, waarbij hun zoon O. om het leven kwam. Er werd echter geen geloof gehecht aan verzoekers' verklaringen omwille van een aantal tegenstrijdigheden en onwetendheden.

Vooreerst wordt gewezen op het feit dat eerste verzoeker de twee mannen tegenhield, hun identiteitskaart controleerde, een proces-verbaal opstelde en een getuigenis aflegde op de rechtbank, maar merkwaardig genoeg blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker dat hij de namen van de arrestanten niet kende en de naam van één van hen slechts drie jaar later via zijn oom vernam, hetgeen weinig geloofwaardig is.

Verder werd een tegenstrijdigheid vastgesteld in de verklaringen van eerste verzoeker betreffende de vindplaats van het tweede wapen ten tijde van de arrestatie. Volgens de commissaris-generaal betreft deze tegenstrijdigheid ook de kern van zijn asielrelaas.

Vervolgens wordt er in de beslissing op gewezen dat eerste verzoeker verklaarde dat hij werd bezocht door een gewapende man met twee bewakers en door twee oude mannen, maar dat niemand anders hem vroeg zijn getuigenis omtrent de arrestatie van de twee sjiiitische militieleden te wijzigen, namelijk dat zij geen geluidsdemper bijhadden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had eerste verzoeker echter gesteld dat M., die onderzoeksofficier was, had gezegd dat de geluidsdemper maar een gewoon stuk ijzer was, waarbij deze laatste misschien onder druk was gezet door de milities. Bijgevolg bestaat er een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker over de personen door wie en op welk moment hij onder druk werd gezet om zijn getuigenis aan te passen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker over de arrestatie, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekers in de nasleep van deze arrestatie zouden hebben gekend.

De commissaris-generaal merkt voorts nog op dat tweede verzoekster zich niet meer kon herinneren of ze bij een tante van eerste verzoeker hadden overnacht alvorens naar de boerderij van hun vriend Mo. te gaan. Tweede verzoekster bleek zich evenmin te kunnen herinneren wie hen naar de boerderij had gebracht.

Ook kan volgens de commissaris-generaal niet worden ingezien waarom verzoekers ervoor kozen om bijna twee jaar ondergedoken in Irak te blijven, terwijl ze blijkbaar op 22 juli 2015, nadat de politie was langsgelopen op de boerderij, plots via een reisbureau in Nasiriya één dag later naar Turkije konden vertrekken, terwijl verzoekers verklaarden dat zij reeds eind 2013 de intentie hadden om hun land te verlaten. Het gegeven dat verzoekers legaal het land konden uitreizen valt niet te rijmen met hun bewering dat eerste verzoeker omwille van desertie landelijk werd gezocht door de overheid.

Eerste verzoeker stelt ook te vrezen dat hij bij terugkeer omwille van zijn desertie een gevangenisstraf zal moeten ondergaan, hetgeen hij tracht aan te tonen door neerlegging van een vonnis waarbij hij tot 5 jaar gevangenisstraf wordt veroordeeld. De commissaris-generaal stelt echter op basis van de landeninformatie dat er geen risico bestaat op buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde

afwezigheid. Daarenboven concludeert de commissaris-generaal op basis van de vermeldingen op het neergelegde vonnis dat het om een vals stuk gaat.

Volgens de commissaris-generaal tast de vaststelling dat eerste verzoeker een vals stuk voorlegt ook de bewijskracht aan van de andere neergelegde documenten, met name de overlijdensakten van de zoon O. en de broers O. en W., het attest dat verzoekers vader ontheemd zou zijn uit Naseriya en zijn twee zonen gedood zijn, het arrestatiebevel en de brief van 21 augustus 2016 waaruit zou moeten blijken dat eerste verzoeker en zijn broer uit de stam zouden zijn gezet.

Wat de aanval op het ouderlijk huis van eerste verzoeker betreft, waarbij de twee broers van eerste verzoeker omkwamen, wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat verzoeker hierover weinig kan vertellen omdat hij niet aanwezig was, maar dat dit voorval werd besproken in de beslissing die ten aanzien van zijn broer werd genomen en aldaar ongeloofwaardig werd bevonden.

De commissaris-generaal merkt nog op dat de neergelegde stukken een aantal gegevens bevatten die niet worden betwist en dat ook het feit dat eerste verzoeker in Basra als politieagent actief was, niet in twijfel wordt getrokken. Wat zijn profiel als politieagent betreft, wordt gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft en niet werd aangetoond dat eerste verzoeker een risico loopt omwille van zijn (voormalige) werkzaamheden als politieagent.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen op basis van de landeninformatie gesteld dat de veiligheidssituatie in zuid-Irak de afgelopen jaren markant verbeterde en dat het aantal burgerdoden als gevolg van de aanslagen beperkt bleef waardoor er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van het aanwezige willekeurige geweld.

2.5.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekers het in hun middel oneens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen en dus in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. X).

2.5.4. Uit de verklaringen van eerste verzoeker, die zijn opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat hij een vrees koestert voor de sjitische milities omwille van een incident in het kader van zijn werk als politieagent bij het uitvoeren van een controle aan de Iraaks-Iraanse grens (AD, stuk 35, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 8 december 2015, vraag 5). Eerste verzoeker zou op 6 oktober 2013 twee personen in hun wagen betrapt hebben met wapens (*Ibid.*). In het kastje in het dashboard trof eerste verzoeker een wapen met een geluidsdemper aan en onder de zetel van de bestuurder trof hij een tweede wapen aan (*Ibid.*). Naderhand zouden deze personen gearresteerd zijn en heeft eerste verzoeker hierover getuigenissen afgelegd op de rechtbank (*Ibid.*). Als gevolg hiervan werd het huis van verzoekers op 12 oktober 2013 beschoten en kwam zijn zoon O. om het leven, waarna verzoekers zijn ondergedoken.

2.5.5. In hun middel trachten verzoekers de rol van eerste verzoeker bij de politieactie te minimaliseren en diens eerdere verklaringen bij te sturen. Aangezien eerste verzoeker zelf verklaarde dat hij de identiteitsdocumenten van deze personen had nagetrokken en meewerkte aan het opstellen van het proces-verbaal (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS IV eerste verzoeker, 7 november 2017, p. 3), kan logischerwijze verwacht worden dat verzoeker meteen op de hoogte zou zijn van de namen van de betrokkenen. Door thans te stellen dat het één van zijn collega's was die de identiteitsdocumenten heeft nagekeken en dat hijzelf het proces-verbaal niet had opgemaakt, of door simpelweg te ontkennen dat eerste verzoeker ooit zou hebben verklaard dat hij het tweede wapen onder de stoel had gevonden, slagen verzoekers er niet in om de motieven van de beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, aan het wankelen te brengen.

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker enerzijds uitdrukkelijk stelde dat hij enkel door een gewapende man in het politiebureau en door twee oude mannen, die bij hem thuis langskwamen, onder druk werd gezet om in zijn verklaring geen melding te maken van de geluidsdemper (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS IV eerste verzoeker, 7 november 2017, p. 5). Uit andere verklaringen blijkt echter dat eerste verzoeker ook van luitenant M., al dan niet rechtstreeks, een bepaalde druk ervoer om zijn getuigenis bij te sturen (AD, stuk 35, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 8 december 2015, vraag 5; stuk

13, gehoorverslag CGVS III eerste verzoeker, 7 december 2016, p. 6-7). In het verslag van het gehoor van 7 december 2016 wordt een overzicht gegeven van de verschillende verklaringen van verzoeker, waaruit blijkt dat deze geenszins als consistent kunnen worden beschouwd. Door in hun middel te stellen dat verzoeker nooit een vraag heeft gekregen van officier M. om zijn versie van het verhaal aan te passen, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen duidelijke verklaringen had afgelegd over wie precies druk op hem had uitgeoefend om zijn getuigenis bij te stellen.

2.5.7. Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat hij na de aanval op hun huis van 12 oktober 2013 naar het hospitaal in Basra werd gevoerd, en zijn echtgenote en de kinderen door haar familie werden opgepikt (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS IV eerste verzoeker, 7 november 2017, p. 7-8). Twee dagen later zou eerste verzoeker door zijn vriend M. naar zijn tante in Said Tihil zijn gevoerd waar hij twee maanden verbleef (*Ibid.*). Volgens zijn verklaringen zouden zijn echtgenote en de kinderen dan met de taxi naar hem gekomen zijn, één nacht bij de tante overnacht hebben waarna ze met z'n allen door de vriend Mo. naar diens boerderij werden gevoerd alwaar ze ongeveer twee jaar zouden hebben gewoond (*Ibid.*, p. 9). Tweede verzoekster verklaarde daarentegen dat zij 's ochtends met een taxi met haar kinderen van bij haar ouders naar de tante in Nasiriya ging en diezelfde dag 's middags met dezelfde taxi naar de boerderij ging, waarbij zij niet kon preciseren wie de chauffeur was (AD, stuk 6B, gehoorverslag CGVS IV tweede verzoekster, 7 november 2017, p. 3-4). Initieel had eerste verzoeker echter verklaard dat zijn vriend een auto voor hem had gezocht en dat hij zijn vrouw en kindjes was gaan halen (AD, stuk 35, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 8 december 2015, vraag 5). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers erg uiteenlopende verklaringen aflegden over het traject naar de boerderij waar zij gedurende twee jaar ondergedoken zouden hebben geleefd.

2.5.8. In hun middel wijzen verzoekers op de traumatische ervaringen die tweede verzoekster had meegemaakt, waardoor zij zich bepaalde details niet meer zou kunnen herinneren. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijkheden van tweede verzoekster, blijft het opvallend dat verzoekers er niet in slagen gelijklopende verklaringen af te leggen over de manier waarop zij in de boerderij van Mo. zijn terechtgekomen. Het meest in het oog springend is hun uiteenlopende verklaring betreffende de nacht die zij bij de tante zouden hebben doorgebracht omdat dit bezwaarlijk als een detail kan worden beschouwd.

2.5.9. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. X).

2.5.10. Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat verzoekers reeds in 2013 in het bezit waren van reisdocumenten en dat zij toen reeds hun land van herkomst wilden verlaten (AD, stuk 24, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 15 maart 2016, p. 13; AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS IV eerste verzoeker, 7 november 2017, p. 15). Blijkbaar hebben zij toen nooit initiatief genomen en kozen zij ervoor om onder te duiken in de boerderij van Mo., net in een periode dat de algemene veiligheidssituatie in Irak sterk verslechterde. Volgens hun verklaringen zou op 22 juli 2015 de politie zijn langsgekomen op de boerderij omdat eerste verzoeker gezocht werd wegens desertie (AD, stuk 35, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 8 december 2015, vraag 5). Na dit politiebezoek contacteerde verzoeker een reisbureau in Nasiriya en zaten ze de dag nadien op een vlucht van Bagdad naar Istanbul. Gelet op deze gang van zaken is het volstrekt onduidelijk waarom verzoekers nog twee jaar hebben getalmd alvorens hun land van herkomst te verlaten en ervoor kozen om ondergedoken te blijven, terwijl zij net zo goed in 2013 via een reisbureau hun land van herkomst hadden kunnen verlaten.

2.5.11. Het profiel van eerste verzoeker als politieagent staat niet ter discussie. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, blijkt uit de *UNHCR Eligibility Guidelines* (AD, stuk 34, Landeninformatie, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Iraq*, p. 14) dat het risicoprofiel van individuen die geassocieerd worden met de overheid, zoals onder andere politieagenten, mogelijk nood hebben aan internationale bescherming, maar dat dit afhangt van de omstandigheden van hun asielrelaas. De Raad merkt op dat een algemene verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van hun relaas, in gebreke.

2.5.12. Met betrekking tot de vrees omwille van desertie wordt in de beslissingen het volgende gesteld:

“Verder haalt u aan dat u bij terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis zal opgesloten worden. U verklaart hieromtrent (CGVS III p. 3-4; CGVS IV p. 5-6) dat u in juni 2016 bij verstek tot 5 jaar gevangenisstraf bent veroordeeld en legt een vonnis hiervan voor. Er moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code (Number 14 for the year 2008) die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. Uit dezelfde informatie blijkt dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, kiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U werd immers met de hierboven aangehaalde informatie geconfronteerd waarop u verklaart (CGVS II p. 9; CGVS IV p. 6) dat deze wetgeving misschien dateert van 2005-2006 maar dat de situatie ondertussen veranderd is en het nu zeker niet zo is. Er moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en uit het vonnis blijkt dat u veroordeeld bent o.b.v. een wet die zoals gezegd in februari 2008 in voege trad en dus niet dateert van de periode ervoor. Voorts baseert het CGVS de hierboven gemaakte analyse wat betreft ongewettigde afwezigheid bij de politie op informatie die door diens researchdienst Cedoca anno 2015 werd bijeen verzameld uit verschillende rapporten en bij verschillende bronnen. Uw stelling dat de situatie na 2007 veranderde, is aldus een louter blote bewering die absoluut geen weerslag vindt in de voorhanden zijnde objectieve informatie. Meer nog, uit het vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot deze gevangenisstraf o.b.v. artikel 147 van de strafwet nummer 14 van het jaar 2008. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat deze strafwet 54 artikels bevat en er aldus helemaal geen artikel 147 bestaat. Op basis van deze vaststelling dat de inhoud van het vonnis dermate niet overeenstemt met de beschikbare specifieke informatie over uw land van herkomst, kan niet anders dan besloten worden dat dit een vals stuk betreft. In dit kader dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.”

In hun middel verwijzen verzoekers naar het vonnis van 19 juni 2016 (AD, stuk 33, Documenten, vonnis), waarvan in de beslissingen werd gesteld dat het een vals stuk betreft, waardoor niet vaststaat dat verzoeker effectief bij verstek werd veroordeeld. Verzoekers brengen bovendien geen objectieve informatie aan om te weerleggen dat de sancties voor ongewettigde afwezigheid van politielui en leden van de veiligheidsdiensten in de praktijk doorgaans veel lichter uitvallen dan de straffen die door de wet worden voorzien (nota met opmerkingen, bijlage: ‘COI Focus Irak’, *Politie – desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces*; relevante bepalingen en toepassing, 14 december 2017). Bovendien blijken er geen meldingen te zijn van buitensporige bestraffingen in geval van desertie in Irak.

2.5.13. Ter terechtzitting leggen verzoekers een (nieuw) verstekvonnis neer van 8 april 2018 (Aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Volgens eerste verzoeker wordt men twee weken na het vertrek door de overheid als deserteur omschreven (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS IV eerste verzoeker, 7 november 2017, p. 5). In het eerder neergelegde vonnis werd de datum van het plegen van de feiten op 24 oktober 2013 bepaald, hetgeen enigszins overeenstemt met zijn verklaringen. De Raad stelt evenwel vast dat in dit nieuwe vonnis wordt gesteld dat de desertie werd gepleegd op 16 november 2013. Bovendien wordt in het verstekvonnis van 8 april 2018 nergens verwezen naar het eerdere verstekvonnis van 19 juni 2016 en zijn beide documenten qua lay-out en hoofding totaal verschillend. Verzoekers kunnen ter terechtzitting niet toelichten waarom er plots een nieuw verstekvonnis vereist was om verzoeker te veroordelen, dat bovendien een ruimere tenlastelegging omvat. Gelet op al deze elementen rijzen ernstige twijfels over de authenticiteit van het ter terechtzitting neergelegde verstekvonnis. Bijgevolg wordt ook de authenticiteit van het bericht in de kranten ‘*Alsharqpaper*’ en ‘*Iraqpaper*’ van 21 juni 2018 (Aanvullende nota verzoeker, stuk 2), die eveneens werden neergelegd, in twijfel getrokken.

2.5.14. Gelet op wat voorafgaat dient te worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekers waardoor zij niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling en zij zich ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Daargelaten de vraag of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel, als een “burger” kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissingen dat er in zuid-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in deze wetsbepaling. In hun middel stellen verzoekers met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet dat de situatie in Irak bijzonder precair is, waarbij zij verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (Verzoekschrift, bijlage 3), waarin reizen naar Irak ten stelligste worden afgeraden en zelfs de zuidelijke provincies als erg onstabiel zouden worden omschreven. De Raad merkt op dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming van onderdanen van het bedoelde land naar aanleiding van een asielaanvraag in België. Daarnaast voegen verzoekers een rapport toe van *Human Rights Watch* van januari 2017, waarin gewag wordt gemaakt van misdaden tegen de mensheid en blootstelling van kinderen aan uitbuiting, letsels en seksuele vergripen en van onvoldoende medische hulp, uitrusting en voedsel om kinderen gezond te laten opgroeien. Dit algemene rapport weegt niet op tegen de meer recente en meer specifieke informatie die door de commissaris-generaal door middel van zijn aanvullende nota van 15 juni 2018 ter beschikking werd gesteld. Uit deze informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Specifiek in de provincie Basra beperkt het aantal dodelijke slachtoffers zich sedert begin 2017 tot enkele tientallen slachtoffers. Er is wel sprake van economische problemen, protesten tegen de overheid en politieke spanningen binnen de sjiiitische milities, naast een aantal tribale conflicten en toenemend geweld door (drugs-) criminaliteit (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak’, 28 februari 2018). Uit deze landeninformatie blijkt niet dat er in zuid-Irak actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Bij de aanvullende nota, die verzoekers ter terechtzitting neerleggen, voegen zij ook een aantal *screenshots* toe van uittreksels uit kranten betreffende het plaatselijke geweld (Aanvullende nota verzoekers, stuk 4). Samen met de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat deze afbeeldingen teksten in Arabisch schrift weergeven die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze *screenshots*.

2.5.17. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig ‘middel’ is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN